

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΧΟΛΕΡΑ ΤΟΥ 1854

Οί έφρατ πληγές τής Ελλάδος, Κατοχή, ληστείες, πείνα κλπ. Ο συμμαχικός στρατός τής Κριμαίας και ή Χολέρα. Η αύτα-
πάρνηση του Όθωνος.— Όπου δυό αστυνόμοι φιλονεικούν περί τής αρχής !? άμάζια του θανάτου. Έξοδος
των Αθηναίων.— Σηνηαί φρίκης.— Τό δρεπάνι βερίζει.— Οί λάκκοι με τόν άσβεστη.— Η μάννα και τα
δυό παιδιά.— Ο θλιβερές άπολογισμός τής έπίδημίας.

Φοβερό ήταν τό έτος 1854 για την Ελλάδα. Η όργη του θεού είχε πέσει στην πατρίδα μας. Αφροσία τής γής, καταστροφές από σεισμούς, έθνικες έλπίδες ξεριζωμένες και ή ληστεία έβραζε από τή μη ώς τήν άλλη άκρη. Κι' άπάνω ο' όλα ή ξενική κατοχή πατούσε τ' έθρικα κατόσχημα τή χώρα, χωρίς ούτε καν να πνίξη τή μαύρη διχόνοια ! Και όμως ή όργη του Κυρίου δεν είχε εξαντληθεί. Πίσω ήταν άκόμη τό πειό φαρμακερό ποτήρι : Η Χολέρα !

Πώς ήρθε στον τόπο μας ή θεοκατάρατη άρρώστεια ; Πολλά λένε οι χρονολόγοι τής εποχής σχετικώς. Άλλά περισσότερο επιστεύτηκε πως μπήκε κρυφά επιβάτης και κρυφθηκε κάτω βαθεία σε' άμπαρί ενός μεγάλου καραβιού που έρχότανε στον Πειραιά φορτωμένο στρατό για την Κριμαία. Αυτός έφερε τή χολέρα στην Ελλάδα. Και στις 7 Ιουλίου φοβερή τυμπανοκρουσία άνασάτωσε τους διαβάτες κι' ένας τελάλης εδιάβαζε στή πεζοδρομία :

Αριθμός 79

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τό Έπουργείον των Έσωτερικών προς τους Νομάρχας του Κράτους.

«Σπυδόμεν με λύπη μας να σας κοινοποιήσωμεν, Κύριε Νομάρχα, ότι εις τον Πειραιά από προχθές έφάνησαν τινά περιστατικά εμφαινόντα χολέραν. Η Κυβέρνησις έλαβη τά συντομότερα μέτρα κ.λ.π. κ.λ.π.»

Αυτό τό κτηνιά περιστατικα ά ήταν καμιά τριανταριά θάνατοι την ήμέρα στή νοσοκομεία και στήν πόλι. Τά «συντομότερα μέτρα» ήσαν ότι δεν είχαν την άδεια να έλθουν από τό Πειραιά οίκογένειες να κατοικήσουν στάς Αθήνας, μπορούσαν όμως οι άνθρωποι να συγκοινωνούν ελεύθεροι για τίς δουλειές τους, σίς δυό πόλεις, φτάνει μόνον όταν άνέβαιναν από τον Πειραιά, να τους κοίταζε στή μάτια ένας γιατρός που στεκόταν εκεί που τάχα ήνε τό Γκάξ ! Άλλ' άπ' ατή την ένόχλοι είχαν άναλλαχθεί όλοι οι του ξένου στρατού τής κατοχής. Γι' αυτούς θα ήταν αθάνατα ένα τέτοιο μέτρο. Άλλά και έλληνικές οίκογένειες; έρχονται ελεύθερα στάς Αθήνας, όταν είχαν μαζί τους κανένα στρατιώτη ξένο...

Στό μεταξή ή χολέρα έκανε θραύσι στήν Πειραιά. Κι' άφου τον έρμπαζε, λούραζε, έκει και μόλις στή τέλος Σεπτεμβρίου άρχισε να όργιζέτι στήν πρωτεύουσα. Ένα θύμα στίς 29 Σεπ. στήν όδον Λυσικρατους, άλλο στίς 12 Οκτωβρ. στήν όδον Νικη και 3 ή 4 στή Γεράνι στίς 16 Οκτωβρίου. Έτσι πρώτα πρώτα χτυπούσε άνδρα, οκόρπια, λες και δοκίμαζε τή δύναμη τής. Στίς 21 Οκτωβρίου έξοσασε άχόρταγν. Παράλυσε τότε τής ψυχής ο κρύος φόβος κι' όσοι μπορούσαν, έζητησαν σωτηρία στή φυγή. Έξοδος των Αθηναίων ! Η Ίερά Όδός, ή Όδός Πατισίων, τής Κηροσιός, του Μαγαθώνος, κάθε όρόμος που έφραγε ο' ένα χωριό τής Αττικής ήταν γεμάτος από κάρρα, άμάξια, φορτηγά ζώα, πεζούς, παντού μια άτέλειωτη άλυσίδα που εσήκωνε στανόφυλλα τόν κοροναχτό. Κλάμα και θρήνος παντού τά πράματα ογυμένα άνω-κάτω, με την τρελλή βία του φόβου, σαν σ' πυρακιά, μέσα σ' άμάξια. Πολλοί δυστυχισμένοι που δεν είχαν τίς 300 ή 400 δραμές που είχε φτάσει το άγώνι ενός άμαξιού έως τή περίχωρα, φεύγαγε φορτωμένοι με λίγα ρούχα στήν άμο κι' ένα κυλάδι με ψωμί στή χέρι. Μανάδες εόρτανε μαζί τους τά παιδιά τους στήν έρημιά. Άκολούθουσαν και κάτι άραχιασμένοι γέροι και γρηές, ξεκλειδωμένες πλάρξεις, που δεν είχαν μεγάλες έλπίδες ότι θα τραβήξουν μακριά. Άλλά ή ζωή ενε τόσο γλυκειά...

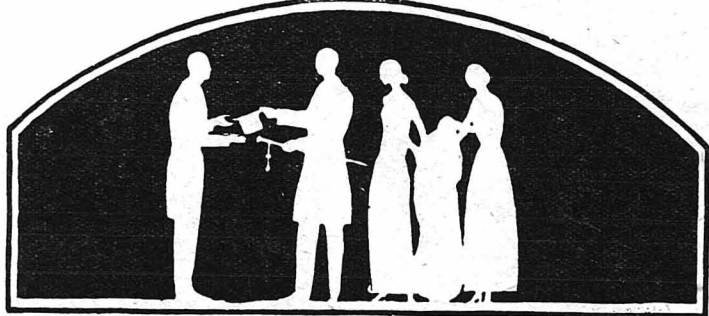
Τριάντα χιλιάδες ψυχές είχαν τότε σ' Αθήνας. Δεν ζευναν μέσα στήν πόλι περισσότερες, από 8 χιλιάδες. Η όημοσίε

ένα δυστυχισμένο που ψυχομαχούσε στή όρόμο. Κι' έπάνω ο' όλα τά κακά (ποιδς να τό ποιτέψη ;) έβρασίλευε από τότε, πολυκέφαλο θεοί, τό ρουσφέτι. «Σε τέτοιες φοβερές μέρες — γράφει ο Λυκούδης — δύο διευθονται τής Αστνομίας, διωρισμένοι από την ίδια Κυβέρνησι ήλθαν στή χέρια μέσα στή γραφείο ποιδς να κρατήση την όργη. Έκεινος που ένίκοπε έστειλε στή φυλακή τόν άλλο !.. Υπήρξαν, εν' άλλθεια, ίατροί ήρωες, γεμάτοι άφοσίωση, θάρρος, άφιλοκέρδεια. Ένας άπ' αυτούς, βοηθώντας τους δυστυχισμένους, χωρίς μισό, χωρίς άμοιβή ο Σταυρίδης, έχασε και τή ζωή του στήν πολέτιμη. Τό ίατροσυνέδριο άνοιξε έρανο για να του έγείρουν μνημείο. Μνημείο όμως δεν άνυγέρθη. Έχει τόσο άδύνατο μνημονικό ή Εγγνωμοσύνη !..

Υπήρξαν όμως άλλοι γιατροί που έδειξαν αισιοχή διαγαγή. Έβριζαν διαρκώς, τούς διωρισμένους από τό Κράτος γιατρούς και τό άλληλοπράγμα αυτό άποτελεί μια από τίς πειό μαύρες σελίδες τής Έλληνικής έπιστήμης. Ο ύπουργός των Έσωτερικών, για να δώση τόπο στήν όργη, άφου έσυμβουλευθή και τόν πρέσβην τής Αγγλίας κοντά στίς 8 πρώτους δημοτικούς γιατρούς διορίζει άλλους 8 Άλλά οι πρώτοι δεν δέχονται τους νέους, δεν έννοούν να συνεργασθούν μαζί τους. Οί φαρμακοποιοί δείχνονται χειρότεροι. Δεν έκτελούν παρά τίς συνταγές των ιδιων των γιατρών ! Μιά δυστυχισμένη μάνα που είχε χάρη τρία παιδιά έγύριζε, όλημέρα με τό χαράκι στή χέρι, χωρίς κανείς να έκτελεί τή συνταγή της ! Οί πλοισιοι είχαν πολλούς γιατρούς, οι φτωχοί κανένα. Οίκογένειες έξεκλήριζαν, χωρίς να ίδουν κανένα γιατρό... Άλλά και τί δά τους ώφελούσε ; Κι' άν στίς έκατό έξούσαν 5 ή 6 τούτο ήταν όλος ταχίο και κανένα φάρμακο δε μύρεσε να φανή γενικώς ώφέλιμο...

Τό δρεπάνι τής Χολέρας άρχισε να δουλεύη άλύπητα από τίς 7 Νοεμβρίου. Στίς 10 του μηνός και τίς άκόλουθες πέντε μέρες δεν ήταν πειό έπίδημία αυτή. Είταν έξολοθρευός. Ολόκληρες γενιές στή ψυχομάχημα. Στό διάστημα αυτό έπλώω από 1500 πτώματα πετάχτηκαν στήν άσβεστη ! Ένας γιατρός τής έποχής γράφει : «Τό Α' τμήμα τής πόλεως έγινε ένας μεγάλος τάφος, κατά δεύτερον λόγον τό Α' και τό Γ'. Πτώματα εις τάς όδούς πτώματα εις έκαστην οίκον, Πληστον τής νεκρής μητρος ψυχομαχέ ή κοπή. Πολλάχοό όλοκληρο οίκογένειαι κείσασιν. Ής επί τού πάν οι προσβάλλομενοι ετοιμασται άμεισ εις τό τελευταίον πνεύματος και άσφυκτικόν στάδιον, λίγων εις τόν θάνατον, μετά 7-10 ώρας. Οί ίατροί υπερτιμώμενοι τα πτώματα κείσονται, όπως παρατηρήσονται τους ειςείτι παρακείμενους εισζώστας... Ποσοί έρρηφθησαν εις τόν τάφον πριν ψυχομαγήσων !!»

Ο μακαρίτης Λυκούδης περιγράφει με τό πειό μαύρα χρώματα τίς άπαισιες εκείνες μέρες. «Όσο φτηνός ήταν ο θάνατος, τόσο άκριβή ήταν ή ταφή. Στό νεκροταφείο κάθε στιγμή κανγάδες για τους μοναχούς τάφους. Γι' άλλους έτοιμάζονταν οι λάκκοι κι' άλλοι πρόφταναν και τους έρμίζαν. Πολλές φορές πάλι, μάστιχα τό βράδι, ενώ έφτανε τό φορτωμένο άμαξί δεν έφύρισε λάκκο. Αυτό όμως δεν πολσοκότιζε τούς νεκροφόρους. Έβγαζαν τό άραμπαδόξυλο, άνέστρεφαν τό κάρρο, και την άψη οι νεκροθάφτες ής έκαναν καλά με τό σωρισμένα πτώμα. Μιά κακομοιριασμένη ξένη οίκογένεια παικοούσε ο' ένα ίσόγειο. Ο άντρας από τό Έσσην τής Γερμανίας, άπουεινός των φιλελλήνων του Πέτς. Η γυναίκα Έλληνίδα. Τά δυό τους παιδιά ήταν ένα κορμίσι δέκα χρόνων, κι' ένα άγόρι όχτώ. Ο άντρας έκοίταναν δυό μέρες. Για τή μαύρη τους μοιρα δεν είχε σύντομη την άγωνία. Κι' ένώ τόν έστριφογύριζαν οι οπασμοί τής άρρώστειας, παρακαλούσε τή γυναίκα του κλαίοντες τή νύγη με τά παιδιά τους, να γλυτώση στήν έξοχή. Και κείνη έγλύτωσαν, τού λέει, τά παιδιά, τά πηρε ο καλός μας ο γείτονας ο μαραγκός μεζι με τά δικά του στή Μενίδι. Άγιο ψέμμα τά παιδιά θανάσιμα χτυπημένα άγκομαχούσαν δίπλα τή ένα με τ' άλλο, στήν άλη άκρη του σπιτιού. Άλ-

νάνα για να σκεπάσουν

λά γιατί να το φαρμακώω τις ύστερες ώρες του ;... Τά παιδια, πειό τυχερά, λυτρώθηκαν από τὰ βόσωνα τῆς ζωῆς γρηγορώτερα. Κι' ὁ ετοιμοθάνατος πατέρας ὄλο ωτοῦσε τὴ γίνονται καὶ χαμογελοῦσε μέσα στὴν ἀγωνία του, μὲ τὴν ἰδέα δι' ἐξω στὶς ἄμορφες προσινάδες ποὺ τρέχουν τώρα τὰ παιδάκια του δὲ φοβῶνται τὴν ἀρρώστεια.

Περνοῦσε τ' ἀμῆξι. Ἡ μάνα γιὰ νὰ βγάλλῃ τὰ νεκρὰ παιδιὰ τῆς ἔπρεπε νὰ περῶν ἀπὸ τὴν κἀμαρα τοῦ πατέρα τους. Ἡ Παναγιά τοῦ εἶχε στείλει ἀναισθησία τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κι' ἡ ἄμορφη ἡ μάνα, κρατώντας στὴν ἀγκαλιὰ τὰ νεκρὰ βλαστάρια τῆς, ἔπῳσε πατώντας στὰ νύχια σὰν κλέφτρα ποὺ γέμνωσε τὸ σπίτι ἀπὸ ἔ,τι εἶχε πολῦτιμο. Καὶ οἱ νεκροφόροι, βλέποντες τὴν, τῆς εἶπαν :

— Ἄ ! ὄμο εἶναι, κῆρὰ ; Εἴκοσι δραχμὲς θέλοσμε !
— Σιγὰ μιλάτε, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν ἀκοῦσῃ ὁ δοντοχιμῆμος ὁ πατέρας τους !. Ἀσπιδόχετε με... Ἀπὸ ρεγκίνες μονάχα ἔχω... Πάρτε τὰ παιδάκια μου...

Καὶ οἱ ἀσπλαγχοὶ νεκροφόροι, «οἱ μόντες» τῆς φάναξαν : «Δὲν τὰ βαλοαῖνεῖς καλλίτερα, κῆρὰ ;». Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶδε τὰ χρυσὰ σκευαλάρια τῆς, ποὺ στὴν ἀξάφνη φουρτούνα δὲ θυμήθηκε νὰ τὰ βγάλλῃ καὶ τῆς εἶπε : «Δὸς μας κι' αὐτὰ ποὺ ἔχεις στ' αὐτὰ ἴσον καὶ συμβιβάζοσαστε».

Ἐσκυψε τότε ἡ δούτοχη μάνα χαμηλά, καὶ οἰγὰ οἰγὰ, μὲ προσοχή, ἀπόθεσε στὸ χῶμα τὰ παιδιὰ τῆς. Ἐβγάλε τὰ σκευαλάρια τῆς καὶ τοὺς τὰ ἔδωσε.

— Καὶ τὸ δαχτυλίδι, Κῆρὰ !
— Ἄ ! τὴν ἀραβῶνα μου ! Πάρτε τὴν κι' αὐτὴν, δὲν μοῦ χρειάζεται πειδ.

Τὰ σῆκωσε. Τάσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς, χωρὶς ὄσκηρα στὰ μῖτια, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι. Ἐκόλλησε μονάχα βαθεῖα τὰ χεῖλη τῆς στὸ στόμα, ὅχι γιὰ νὰ τοὺς φουῖξῃ ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ροιφήξῃ ἀπ' αὐτὰ τὸ θάνατο... Τότε, ἄφαρνα, ἔβγαλε μιὰ σπαρχικὴ φωνή, τόσο σπαρχικὴ ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ νεκροφόροι ἀνατριχίασαν. Ὅχι δὲν ἐγελάσθηκε. Τὰ δύο παιδιὰ μ' ἕναν ξαφνικὸ ἀναστεναγμὸ ἐσφίχθηκαν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς !. Ζούσαν ! Ζωντανὰ λοιπὸν ἔστειλε τὰ παιδάκια τῆς στὴν ἀρῆσση ; Κι' ἐκείνα ἐτραναζόζονταν καὶ τὴν ἐσφιγγαν περισσότερο, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ νιζοῦν τὴ μάνα ποὺ διώχνη τὰ παιδιὰ τῆς... Τότε κατέβηκαν ἀπὸ τ' ἀμῆξι οἱ νεκροφόροι. Τὰ τράβηξαν ἀπὸ τὴ μιτρικὴ ἀγκαλιὰ κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ πονόψυχο ποὺ δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτόν, τῆς εἶπε :

— Σώπα δοντοχιμῆμη γυναικίκα. Τὰ παιδιὰ σου εἶνε πεθωμένα γιὰ καλὰ. Μόνο τὴν ἔχει αὐτὴ τὴ χάρι ἡ χολέρα, ν' ἀφήνῃ τοὺς σπασομύς τῆς ὡρες πολλὲς ὕστερ' ἀπὸ τὸ ξεψύχομα. Ρώτα ἐμὰς ποὺ τὰ βλέποσμε αὐτὰ κάθε μέρα».

Τὴν ἄλλῃ μέρα, δὲν τὸ ἴδιο ἀμῆξι ἐσῆκωνε τὸ ἀνδρόγγυνο μὲ τὸν ἔρανο τῆς γειτονιάς, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε αὐτὴ τὴ σωστὴ παρατήρησι : « Ἄν δὲν τῆς πέρασμε χιτὲς τὰ στολιδία ἴσως μ' αὐτὰ θάθελαν νὰ μὰς πληρώσοον σήμερα οἱ γειτόνορ».

***

Τέτοια ἐπεισόδια φρίκης θὰ μποροῦσαμε νὰ διηγηθοῦμε πολλὰ, σελίδες δλόκληρες. Γιατὶ οὐδὲ καθεὶς Ἀθηναῖκὸς σπῆτι γράφτηκε καὶ μιὰ ἢ περισσότερες τραγωδίες... Ἰστολογοῦντο οὐ 5000 οἱ νεκροὶ τοῦ τρομεροῦ 1854. Ἀπὸ μῆνες κρέτισε ἡ Ἐπιδημία καὶ σφύσθηκε στ' ἀγύρια, ἀπὸ θέρσιε τὸ δοντοχιμῆμο λαὸ τῶν δύο πόλεων καὶ βούτιξε στὰ μαῦρα ἐκείνους ποὺ γλίτωσαν.

*

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΗΘΟΠΙΣΟΙ

Ὅταν ὁ Δουμάς πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἱστορικὸ πλεόν σήμερα σπῆτι του τῆς Πλατείας Ἐυλῶ, ἀποφάσισε νὰ γιορτάσῃ ἐπίσημα τὰ ἐγκαίνια. Προσκάλεσε λοιπὸν οὐ δειπνο, τῆς κυριότερες ἠθοποιῆσι τοῦ Παρισίου

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ τραπέζα δὲν εἶχε ἐντελῶς ἐτοιμοσθεῖ, ἐξήτιπνε ἀπὸ τὴν «ἐταιρία τῶν Ἰνδιῶν» νὰ τὸν δανείσῃ βαρῦτιμα σάβλα μιὰ νὰ χρησιμοποιήσοον ὡς διπλὲς κορτινὲς σιὰ παραρῆθρα.

Μετὰ τὸ δειπνο, μιὰ ἀπὸ τῆς προσκαλεσμένους ξεκρέμασε ἕνα ἀπ' τὰ σάβλα αὐτὰ.

— Ἐξέρει, εἶπε, φίλε μου Δουμά, θὰ μοῦ δανείσῃς μιὰ ἀπ' τῆς κορτινὲς σου. Καὶ τὸ πῆγε μαζί τῆς.

Τὸ παράδειγμα τῆς ἀκολουθήσαν ὄλις οἱ ἄλλες... καὶ ἡ μικρὴ αὐτὴ ἱστορία κόσσιε στὸν Δουμὰ 28.000 φράγκα !

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Δ.

Μία ὠροιοιότη Ἀθηναῖα τῆς ὁποίας τὸ πέρασμα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια ἦτο λαμπερὸ καὶ γοηφόρο σὰν διατταν ἀστὴρ. Ὅταν πρὸ δύο ἔτων ἦλθε γιὰ πρώτη φορὰ στὸς Ἀθήνας ἀπὸ τὸ Λονδίνο ὅπου ἦτο ἐσπετηρικὴ σ' ἕνα περίφημο ἐκπαιδευτήριον, εἶχε ὑποκινήσει πολὺ θαυμασμὸ στὸ κοσμικὸ πέρασμά τῆς — ὅχι μόνον γιὰ τὴν ἔμορφιά τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν μόρφωσίν τῆς καὶ τὸ δαιμόνιον μουσικὸ ταλέντο τῆς. Ἡ σιλουέττα τῆς φειδένια εὐλύγιστη, τὸ ντύσιμό τῆς ἀπλούστατον, διεκρίνετο γιὰ τὴν παιδιᾶστικὴ χάρι καὶ ἀφῆλειαν. Ἐν τούτοις ἡ ἐκλεκτὴ Ἀθηναῖα ἀδύνατον νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ἐδοῦ ἀνέκφραστη ζωῇ— ὅπως τόσον εὐφρῶς καθώριζεν—καὶ νὰ ὑποβλήθῃ εἰς τὴν ρουτίνα τῶν δεξιῶσεων καὶ μετέβη μὲ τοὺς γονεῖς τῆς στὸ Παρίσι ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη οἰκογενειακῶς, ἀκολουθοῦσα ἀνώτερα μαθήματα τραγουδιοῦ.

Ἡ Μονταῖν

*

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην νεῖμα εἰς τὸ Σέσιλ πρὸς τιμὴν τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἰαπωνίας. Τὸ θέμα ἦτο ἐξαιρετικόν. Ὅλη ἡ βεράντα κατελλημμένη ἀπὸ ἀνθοστόλιστα τραπέζια μεταξὺ τῶν ὁποῖων κυριαρχεῖ τὸ τραπέζι τῶν ἐπισήμων, διακοσμημένον μὲ σπανίαν καλλιουθοσίαν.

— Ὅλαίαι παρενρισκόμεναι κυρία καὶ διδες ἔφερον τουαλέτες βαρύνει αἰθέριες χοροῦ.

— Μετοῦ τῶν παρενρισκομένων ἐξαισιὰ ἐμφάνισις τῆς διδος Νατάσας Βελλίχ, τουαλέττα οὐκ ἐπύλινη σὲ φόντο λαμὲ ρόζ, κενημένη δλο λουλοῖδια φεγγυβόλα ἀπὸ σρούματα σὲ χροάματα ντεγροαντὲ ρόζ, δις Ἡσσία θαυμασιὰ τουαλέττα λευκὴν, κ. Θεοχάρη τουαλέττα ροζῆτον κομψοτάτη, κ. Ἀδαμίδη, δις Κριεζιὴ κρέπ-ρομαῖν κίτρινο μὲ δαντέλλες μπέξ, κ. Παγκάλου θαυμασιὰ τουαλέττα.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δεξιῶσις μαστίχα παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. Ἀλ. Μελέγκοβιτς. Εἰς τὸ εὐχάριστον καὶ ἰδιορρυθμον Χάλλ φιλοξενεῖται ἡ χορῆουσα νεολαία. Στὴν βεράντα γίνεται ἀγώνισμα σνοουμιλίας μεταξὺ ἐξυπνοτάτων κυριῶν καὶ κυρίων, πρωτοστατοῦν, Δ. Βασιλεῖδη καὶ μιὰ γοητευτικὴ κυρία γναστικὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Λαῖδη Μαίρη». Ἀπὸ δὲ τὸ ἰσχυρὸν φύλον οἱ κ. κ. Δημαρῆς καὶ Γουλιμῆς.

— Μεταξὺ τῶν παρενρεθέντων διεκρίναμεν κ. Π. Μακρὴ μὲ τὴν μαρκησιακὴν ἀσμηρόχρον κόμην τῆς, τουαλέττα βιολετὲ ντὲ πέσο. κ. Μακρυγιάνη Ἐσοζέττ μούση, κ. Παλιολόγου τουαλέττα λευ. ἡ, κ. Ἀντωνιάδη Ἐσοζέττ ἔκροβις, δις Σατίκου κρέπ-ντὲ-αἰν-φραξί, δις Π. Μακρὴ μώβ, κ. Κ. Γουλιμῆ λευκὴν ἐμπορμὲ μούση.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερον λῖαν καλαίσθητον τουαλέττα μώβ, μὲ λουλοῖδια μώβ ρόζ καὶ ἦτο λῖαν συμπαθῆ καὶ περιποιητικὴ πρὸς ὄλους.

— Κατὰ Κυριακὴν εὐχάριστοι κοσμικαὶ συγκεντρώσεις εἰς τὸ Καστρί τὴν ὄραν τοῦ νεύματος. Τὴν παρενδοῦσαν Κυριακὴν ἐγευματίζαν ἐκεῖ ἀρκετοὶ Γάλλοι ἀξίωματικοὶ καὶ πολλοὶ παρεπιδημῶντες ξένοι.

— Ὅλιγιστοι εἶνε οἱ θαλαλλεοὶ ποὺ δέχονται παρ' ὄλον τὸ ψυγος νὰ γευματίσων στὴν βεράντα. Ἐπομένως ἡ σάλλα εἶνε ἐν ἀπαρτία. Διεκρίνομεν κ. καὶ κ. Π. Καροπάνου, κ. καὶ κ. Χατζηλαζάρου κομψοτάτον σύνολον μπέξ παντὸ ἄμοιόχρητον γαρνιρισμένο μὲ ὄληθινὲς γούνες «ἀπόδσοιμα», κ. Μεσσινιέρη. κ. καὶ κ. Ν. Ν. Νικολαῖδη, κ. καὶ κ. Γ. Μακκὰ, κ. καὶ δίδα Μπέμη, δίδα Α. Καλλέργη, κ. καὶ κ. Ντερμαπαῖ πολὺ κομψὴ τουαλέττα μπουρντὸ καὶ παντὸ γκρι μὲ γούνες ἄμοιόχρωμες.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην δεξιῶσις—μφοῖξ παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. Π. Σκανοβῆ, ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερον τουαλέτταν παριζιάνικὴ μουαρίν σὲ ἀπόχρωσιν σαφρῆξ.

— Μία ταραῖσα μὲ διάκοσμο νσοτεχνικόν, παραβὰν Ἰαπωνέζικον, πολυθρόνες μὲ μεταξωτὰ χρυσὰ καὶ πράσινα καλύματα, λουλοῖδια παντοῦ, ἀποτελοῦσι σύνολον φαντασμαγορικόν. Ἐμφυχον κομψοτέχνημα ἡ δὲ Σκαναβῆ μὲ τουαλέττα χαριτωμένη ἐμπερμὲ πρῶσινη καὶ μπέξ.

— Παρενρέθησαν κ. καὶ κ. Ν. Νικολαῖδη, κ. καὶ δις Φορέστη, κ. καὶ δις Παπαδοπούλου, κ. καὶ κ. Πετριδῶ, κ. καὶ δις Χαρισιάδη, κ. καὶ κ. Μομφερράτου, κ. Ἀντωνοπούλου κλπ.

Ἡ Μονταῖν